

Arrest

nr. 91 572 van 14 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 23 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 maart 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 juni 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.03.2012 werd ingediend door:

K., M. A. (R.R.: ...)

nationaliteit: Bangladesh

geboren te Comilla op (...)1981

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds januari 2011 in België verblijft, geïntegreerd is, Nederlandse taallessen heeft gevolgd, hoogopgeleid is en verder zou willen studeren in België, werkbereid zou zijn en een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene vroeg op 07.01.2011 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 22.06.2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 1 jaar en 5 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit het voorwerp heeft uitgemaakt van een veroordeling en derhalve geen gevaar uitmaakt voor de openbare veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Dat een terugkeer een groot disproportioneel nadeel zou veroorzaken voor betrokkene gezien zijn hangende asielaanvraag, dient opgemerkt te worden dat zijn asielprocedure werd afgesloten op 22.06.2012. Verder toont betrokkene niet aan waarom een terugkeer nog een disproportioneel nadeel zou inhouden. Betrokkene is pas in januari 2011 in België toegekomen en zijn verblijf in België, integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor morele en materiële schade indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van de aldaar gekende problemen, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor morele en materiële schade volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen

willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166).

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W ..

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van de Wet van 29 juli 1991. - schending van artikel 9 bis vreemdelingenwet

De regularisatie aanvraag van verzoeker werd verworpen omdat de dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden kon aantonen.

In de ingediende aanvraag tot regularisatie, wees verzoeker onder meer op het volgende:

"II. ONTVANKELIJKHEID

A. Principes

Artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 voorziet dat de aanvraag tot machtiging van verblijf in België kan worden ingediend wanneer buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

De wet definieert deze buitengewone omstandigheden niet.

De Omzendbrief van 19 februari 2003 betreffende de toepassing van voormalig artikel 9.3 (9 bis) van de wet van 15 december 1980 vereist dat de aanvraag op dubbele wijze gemotiveerd is en is naar analogie ook van toepassing op aanvragen die op heden worden ingediend.

Enerzijds moeten buitengewone omstandigheden worden ingeroepen waarom de aanvraag niet volgens de normale weg wordt ingediend en anderzijds moeten de redenen worden aangetoond waarom de vreemdeling in België wenst te verblijven.

De Raad van State heeft in het verleden meerdere malen beslist dat deze bijzondere omstandigheden niet noodzakelijk een overmacht moeten uitmaken (zie bijv. RvSti 9 april 1998, n° 73.025, R.D.E., n°97, p. 71).

De voormelde Omzendbrief stipuleert eveneens dat de verzoeker enkel moet kunnen aantonen dat het bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om daar een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.

B Toepassing in onderhavig geval

De onmogelijkheid voor verzoeker om terug te keren naar zijn thuisland om daar een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen, blijkt uit een combinatie van volgende factoren:

1. Proportionaliteit

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het verplichten van verzoeker om de aanvraag op te starten in zijn thuisland een te groot disproportioneel nadeel zou veroorzaken voor verzoeker. Een verplichte terugkeer van verzoeker brengt voor de Belgische staat geen enkel voordeel met zich mee in vergelijking met het immense nadeel dat dit oplevert voor verzoeker. Zijn asielprocedure is momenteel nog lopende.

2. Integratie

Tijdens de periode van verblijf in België, heeft verzoeker zijn uiterste best gedaan om zich te integreren in de Belgische samenleving. Hij verwijst hiervoor naar hetgeen sub 'I. Feiten' werd uiteengezet, namelijk:

- Cursus Nederlands;
- Sociaal netwerk, ...

Zijn asielprocedure is nog lopende, verzoeker dient geen identiteitsbewijs over te maken aan de DVZ. "

Verzoeker heeft voldoende uitgelegd waarom het voor hem zeer moeilijk zou zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst om vandaaruit een aanvraag tot regularisatie op te starten. Ook de omzendbrief (voormeld) stelt dat het niet onmogelijk moet zijn maar dat het voldoende is indien de persoon in kwestie kan aantonen dat het voor hem zeer moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker roept in dat al zijn integratie inspanningen verloren zouden gaan indien hij voor onbepaalde tijd zou dienen terug te keren naar zijn thuisland om van daaruit de aanvraag tot regularisatie op te starten. Hij voegde er tevens aan toe dat het voor hem nog steeds niet veilig is in zijn thuisland.

Hij vreest nog steeds voor zijn leven, ofschoon zijn asielaanvraag werd verworpen. De redenen waarom hij zijn land verlaten heeft zijn misschien niet van die aard om een bescherming te garanderen onder het verdrag van Genève, maar zij kunnen wel voldoende zijn om een onmogelijkheid tot terugkeer te verantwoorden. Om die reden is verzoeker van oordeel dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die verantwoorden dat hij de aanvraag tot machtiging van verblijf in België opstarten.

Deze motivering kan niet weerhouden worden.

Het middel is gegrond."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de elementen die verzoeker aanbrengt om de buitengewone omstandigheid aan te tonen niet verantwoord zijn dat de aanvraag niet via de gewone procedure kan worden ingediend, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft op 20 maart 2012 een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.”

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister of de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag onontvankelijk is, nu geen elementen worden aangehaald die verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Verzoeker voert in zijn aanvraag de volgende elementen aan inzake de ontvankelijkheid van zijn verzoek:

- disproportioneel nadeel voor verzoeker indien hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen
- verlies van zijn integratie in de Belgische samenleving, namelijk cursus Nederlands en sociaal netwerk.

Verweerder motiveert met betrekking tot de aangehaalde 'integratie-elementen' dat deze het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet. Verder oordeelt verweerder het volgende:

"Dat een terugkeer een groot disproportioneel nadeel zou veroorzaken voor betrokkene gezien zijn hangende asielaanvraag, dient opgemerkt te worden dat zijn asielprocedure werd afgesloten op 22.06.2012. Verder toont betrokkene niet aan waarom een terugkeer nog een disproportioneel nadeel zou inhouden. Betrokkene is pas in januari 2011 in België toegekomen en zijn verblijf in België, integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor morele en materiële schade indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van de aldaar gekende problemen, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor morele en materiële schade volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties."

Het disproportioneel nadeel en de integratie-elementen ingeroepen door verzoeker werden wel degelijk onderzocht maar de gemachtigde van de staatssecretaris heeft hieraan niet de conclusie verbonden dat verzoeker hiermee het indienen van de aanvraag in België kan verantwoorden en kan afwijken van de gewone procedure namelijk het indienen van de aanvraag via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Waar verzoeker herhaalt dat het voor hem zeer moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst en meent dat *"al zijn integratie inspanningen verloren"* gaan, geeft verzoeker aan het niet eens te zijn met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris. De Raad wijst er evenwel op dat het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van verweerder niet volstaat om de motieven te weerleggen.

Verweerder motiveert verder in de bestreden beslissing:

"Betrokkene beweert dat hij vreest voor morele en materiële schade indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van de aldaar gekende problemen, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor morele en materiële schade volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties."

Waar verzoeker herhaalt dat hij vreest voor zijn leven en hij zich niet veilig acht in zijn thuisland weerlegt hij niet het motief dat hij niet het minste begin van bewijs levert van deze bewering. Verzoeker beperkt zijn betoog ook thans tot een loutere bewering en toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zouden zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3 Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN